

Сиријском авантуром Путин све ставља на једну карту: не само репутацију Русије, већ и безбедност своје земље. И све то иако ни сам не може да предвиди како ће се његов подухват завршити, пише немачка штампа.

„Мора да је било забавно свима који су у среду гледали руску телевизију, а још памте совјетска времена – и то иако је тема озбиљна. Неколико сати раније почели су руски ваздушни удари у Сирији и сада је Први програм државне телевизије питао за мишљење шефове свих парламентарних партија, прваке верских заједница и наравно гувернере провинција у којима живе муслимани – Башкирије, Татарстана и, разуме се, Рамзана Кадирова, патрона Чеченије. Сви су државнички гледали у камеру и истим речима подржавали интервенцију. Сви су безрезервно одобравали Путинов корак, који је, кажу, био неизбежан, а истовремено је – за разлику од акција Запада – утемељен у међународном праву, па су онда понављали како је руски народ иза свог председника“, пише Кристијан Неф, дугогодишњи дописник Шпигела из Москве.

„Била је то процедура коју је раније користило совјетско партијско вођство када је желела да прикаже како народ подржава одлуке које су већ раније донете. Само је фалило да у центар Москве изађе радни народ, како би изразио одушевљење вођом Кремља. И наравно да ниједан од интервјуисаних није заборавио да помене да је војна подршка упућена на молбу сиријског председника. Наравно да историјска поређења могу бити мањкава. Али тачно је тим речима руководство Кремља оправдало сузбијање народног устанка против мађарског диктатора Мађаша Ракошија 1956, марш у Чехословачку 1968. и улазак совјетских трупа у Авганистан 1979.“

У тексту на Шпигеловом порталу даље се набрајају сви ризици у које је Путин ушао: могући асиметрични одговор Исламске државе у виду терористичких напада на руској територији; опасност да се руски удари у Сирији покажу неефикасним, као и досадашњи амерички; ризик да због неспоразума дође до директног сукоба руских и америчких авиона; нарушавање односа са сунитским државама, пре свих Саудијском Арабијом, Јорданом и Уједињеним Емиратима. „Сиријском авантуром Путин дакле све ставља на једну карту: не само репутацију Русије, већ и безбедност своје земље. И све то иако ни сам не може да предвиди како ће се његов подухват завршити“, закључује Неф.

Цајт, други велики немачки недељник, на свом порталу доноси текст „Путин против свог народа“. Ту пише да је интервенција у Сирији нека врста наставка оне у Украјини: „Али постоје темељне разлике између Сирије и Украјине и то сигурно није промакло саветницима Владимира Путина. Криза у суседној земљи углавном се види као унутарукрајински конфликт у којем Путин тек спретно покреће поједине процесе како би заштитио наводне интересе своје земље. До данас Кремљ одлучно негира војне акције сопствених трупа. Одобравање и радост многих Руса након анексије Крима почивају управо на томе што је та анексија дошла без проливања крви. У случају Сирије, међутим, Кремљ народу треба да прода отворену, опасну војну акцију у једној далекој земљи.“

Проблем је, пише новинар Максим Кирејев, што наизглед слепо одушевљење Руса њиховим руководством ту брзо престаје, што показују и анкете. „Према једној студији независног института Левада тренутно је 69 одсто испитаних против слања трупа у Сирију. Само мањина од 14 одсто је за директно војно уплитање. Јавно мњење је подељено чак и када се ради о испоруци оружја.“

„Својеврсна смеша јуришног патриотизма и одбијања војних интервенција на први поглед делује бизарно. Али она има своје корене у новијој историји током које Русија не само да је морала да преболи губитак статуса суперсиле, већ је водила и страдалничке ратове. Прво је био дебакл у Авганистану који је осамдесетих коштао живота најмање 15.000 војника док је још више њих рањено или трауматизовано и тиме остављено без шанси за достојанствен живот. Још је свежије сећање на два чеченска рата у којима је, према разним проценама, само на руској страни страдало више од 10.000 војника. То су интервенције које су жестоко пољуљале и углед армије. Она се тек сада полако опоравља.“

Русијом се бави и бечки дневник Пресе који фокусира песимизам Руса у погледу све лошије економске ситуације у земљи. Цитира се истраживање према којем 40 одсто грађана сматра да најгори тренуци кризе тек долазе, а тек 21 одсто да је најгоре прошло. Први пут од 1999. године су реалне зараде пале у односу на прошлгодишњи ниво. „Руси, некада познати по широкој руци у потрошњи, одједном су принуђени да штеде. То се због пада рубље посебно види у прилично смањеном броју путовања у иностранство. И то се осећа у трговини, због чега су неки трговачки ланци стопирали

планове ширења у Русији. Штедња није ограничена само на одећу или кухињске апарате. Дошла је и до прехранбених намирница. Чак 69 одсто људи је у једном испитивању центра Левада рекло да последњих месеци купује јефтиније и само најнужније намирнице.“

Пресе наводи да је само у првој половини ове године још 2,8 милиона Руса пало испод границе сиромаштва – према подацима државног уреда за статистику. Сада сваки седми Рус живи испод границе сиромаштва, а Светска банка прогнозира да ће се тренд наставити. „Држава планира да реагује поделом бонова за намирнице. Њих би требало да добије 15 до 16 милиона људи, најавио је заменик министра трговине Виктор Јетучов. То ће коштати 240 милијарди рубаља (3,3 милијарди евра). Идеја је да се једним ударцем убију две муве. Осим подршке сиромашнима, то би требало да буде подстицај за давно занемарену пољопривреду. Она је требало да буде стимулисана и ембаргом на западну робу, али су ефекат били само инфлација и раст сиромаштва, које сада треба да се победи боновима за храну, који ће опет опоравити пољопривреду. Зачарани круг из којег је тешко изаћи.“

(Дојче веле)